Ясна нічка над верхами.
Тихим сном все спочиває.
Тільки місяць ген снігами
Срібний промінь розсіває.

Вснули сосни і смереки,
Згасло світло в вікнах хати,
Лише з нетрів із далеких
Зареве ведмідь кудлатий.

В ніч таку, в шляху зорянім,
Що з Землею Небо зводить,
Тихим ходом Ясна Пані
На верхи Бескидів сходить.

У руці пахучі трави,
У кошелі зерно злоте,
Зором тихим і ласкавим
Будить сонних із дрімоти.

І до Неї з усіх боків
Все живе біжить і лине:
Зайчик, сарни темноокі
І дрібної рій пташини.

А Пречиста Діва Мати
Всіх до себе прикликає.
Звірям — сіна, корм листковий,
Пташкам — зерна розсипає.

Всіх наділить, чим там треба,
Приласкає сарну й птичку,
Зоряним шляхом до Неба
Повертає в тиху нічку.

Знову тихо в темнім борі.
Ситі стада вже дрімають.
Лиш смереки у розмові
Божу Матір величають.